

Komu se nelení, tomu se zelení

Za devatero horami a devatero řekami, až tam kde vlci vyjí ráno a kohouti kokrhají o půlnoci, nacházelo se jedno malé království. V tomto království žili poklidně v harmonii všichni se všemi. Až tedy na jednoho malého chlapce. Chlapec byl to hodný, ale nesmírně nešikovný. Všechny ostatní děti se mu posmívali. Dokonce i jeho rodiče uznali, že s jejich synem je něco v nepořádku.

„Poběž Ondro k obědu, jídlo už je hotové,“ zavolala maminka na synka a nesla talíř na stůl. V tu chvíli Ondra vtrhl do dveří a strhnul s sebou na zem, jak ubrus a všechno jídlo, tak i maminku. „Ondro, tohle už není v pořádku. Jsi neschopný, a ještě vše pokazíš. V životě z tebe nic nebude,“ s brekem rozhodla ruce maminka a začala se zvedat ze země. V Ondrovi jako by se něco zlomilo, vyběhl na dvůr a běžel do lesa. V lese bydlela totiž babka kořenářka, ale Ondra ji nikdy neřekl jinak než babičko.

Rozrazili se dveře a už stál Ondra uprostřed chaloupky babky kořenářky. „Babičko, všichni si myslí, že jsem úplně neschopný, ale já to nedělám záměrně. Občas mi přijde, jako bych měl obě ruce levé,“ vyhrkl se slzami v očích, zatímco babka kořenářka byla stále ještě v šoku z nečekané návštěvy. V mžiku ho začala uklidňovat: „Ale chlapče, ne všichni jsou nadaní na všechno. Někomu jde to a někomu zase tamto.“ „Babičko ale mě nejde nic. Hra na klavír ani kopaná s klukama. Prostě nic.“ „Tak Ondro,“ pronesla, „já ti trochu pomohu. Neříká se mi babka kořenářka pro nic za nic. Mám tady bylinky, které ti pomůžou. Dnes večer tento výluh vypij a pak děj se vůle boží. Než ti bude osmnáct let, bude vše, jak si přeješ.“ Ondra poděkoval a utíkal zpátky domů. Začalo se stmívat a rodiče by o něj mohli mít strach.

Nastal večer a Ondra netrpělivě vyhlížel první hvězdu, aby věděl, že je správný čas na výluh babky kořenářky. Hned jak se ona první hvězda vyhoupla na noční oblohu, Ondra neváhal a vypil obsah malé skleničky. Nic se s ním nedělo a chlapec nevěděl, jestli se má radovat nebo být smutný.

Jak šly dny, týdny a měsíce, z Ondry už se stal velký kluk. Byl už dost starý, aby začal pomáhat tátovi v kovárně. Z počátku mu to opravdu nešlo a kolikrát zranil sebe i ostatní, ale čím více času v kovárně s tátou trávil, začalo se i zdát, že přeci jen nemá obě ruce levé, jako si dříve myslel. Postupem času dokonce otec začal nechávat Ondru v kovárně samotného. Práce mu nakonec šla i od ruky a Ondra začal od táty dostávat výdělek za vykonanou práci. A jak dny ubíhali, z Ondry se stal opravdu dobrý kovář a rodiče z něj měli velikou radost. Ani mladíci, kteří ho jako malého hochu zesměšňovali, nebyli tak šikovní. Rozneslo se to dokonce po celém království a každý chtěl navštívit právě jejich kovárnu.

Jednoho prosluněného odpoledne se v kovárně zastavila i babka kořenářka. Když ji Ondra spatřil, rozzářili se mu oči. Moc rád ji viděl. „Dobrý den, babičko. Co Vy tu děláte?“ zeptal se Ondra. Babička s úsměvem odpověděla: „Jen procházím kolem a co to nevidím. Ondro stal se z tebe opravdu šikovný a urostlý mladík.“ „Babičko, to je jen díky vašemu výluhu. Od té doby, co jste mi ho dala, jako by se ve mně zrodilo něco, díky čemu jsem teď tak šikovný.“ Babka kořenářka se jen pousmála, pohlédla na Ondru a prozradila mu: „Ale jdi ty. To, co jsem ti tenkrát dala nebyl žádný zázračný lektvar, ale obyčejný mátový čaj. Jen díky sobě jsi teď jaký jsi, protože ne nadarmo se říká: Komu se nelení, tomu se zelení.“